

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ, ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ



ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ Τῇ 12ῃ ΜΗΝΟΣ Ἰουλίου

Ποῖημα Στυλιανοῦ μακρῆς, Δρος Θ.,
πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ
ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΪΣΙΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ, ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Ψαλλομένη τῇ 12ῃ μηνὸς Ἰουλίου



Ποίημα Στυλιανοῦ Μακροῦ, Δρος Θ.,
Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Θρόνου

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Στοῦ ἐλέους τὰ πέλαγα, ταξιδεύοντας ἄγιε, ναυαγούς τῆς πίστες περισυνέλεγες, κι ὅταν αὐτοὺς ἐπιβίβαζες, στὸ πλοῖο ἀγάπης σου, περιέθαλπες καλῶς, τῆς ἐλπίδας προσφέροντας, τῆς πρὸς Κύριον, τὴν τροφὴ νὰ χορτάσουν καὶ τὸ ροῦχο, μετανοίας τὴν καρδιά τους, γιὰ νὰ ζεστάνουν Παῖσιε.

Ὡς τεχνίτης ἀκάματος, μ' ἀρετὲς θείου Πνεύματος, τῆς ψυχῆς σου σκάλιζες τὸ ξυλόγλυπτο, τῆς τελειότητος δίνοντας, τὸ σχῆμα Παῖσιε, καὶ Χριστοῦ τὴν ὁμορφιά, κι εὐλογία τὸ χάριτες, πάτερ ἔπειτα, στοὺς πιστοὺς τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας, ποὺ τιμοῦν καὶ μεγαλύνουν, τὴν ἀεισέβαστη μνήμη σου.

Τὴν ἀγία Παῖσιε, βιοτὴ σου θαυμάζοντας, καὶ τὴν ὀσιώτατη πολιτεία σου, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, μὲ ῥήματα σύγχρονα, καὶ μελίσματα γνωστά, ἐπαινεῖ τοὺς ἀγῶνες σου, καὶ τὴν ἄσκησι, τὴν πολὺπονη πάτερ καὶ προσβλέπει, στὴν ἀντίληψη τῆς ἄνω, πρὸς τὸν Θεὸ ἰκεσίας σου.

Στῆς καρδιᾶς σου τ' ὀλόφωτο, καὶ ἀπλὸ ἐργαστήριο, δούλευες τῆς θέωσης τὸ ἐργόχειρο, ὡς ἐργαλεῖα σου ἔχοντας, νηστεία ἐγκράτεια, προσευχὴ ὑπακοή, ἀγρυπνία ταπείνωση, καὶ μετάνοια, ξενιτεία ἀπάθεια καὶ νήψη, καὶ διάκριση πνευμάτων, κι ἀκτημοσύνη Παῖσιε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Μελιζόμενη ἔμοιαζε, ὅμως μὴ διαιρούμενη, καὶ ποτὲ Παῖσιε δαπανώμενη, ἀλλὰ παντοῦ σκορπιζόμενη, ἡ θεία ἀγάπη σου, ποὺ ἀγκάλιαζε κτιστά, λογικὰ ὄντα κι ἄλογα, πάτερ ἄγιε, πονηρὰ κι ἀγαθὰ ἀλλ' ὑπεράνω, τούτων ὅλων τὴν Τριάδα, τὴν Παναγία μακάριε.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Τὴν ἐχθρὰ κι ὅμως φίλη μου, σάρκα Μῆτερ Ἀνύμφευτε, στὸν προορισμὸ τῆς ἀποκατάστησε, τὸν φυσικὸ τῆς τελείωσης, στὸ κάλλος τὸ ἅγιο, καὶ στὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ, μέσῳ πόνων ἀσκήσεως, Καλλιπάρθενε, ἐμφυτεύοντας σπόρο μετανοίας, στὴν ψυχὴ μου ἐπ' ἐκείνης, νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἔλεγχο.

Εἰς τὸν Στίχον

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Πῦρ ἁγιαστικὸ, ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μου, καὶ καυστικὸ παθῶν μου, ἄναψε στῆς καρδιᾶς μου, τοὺς ἄνθρακες Παῖσιε.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Πράϋνε λογισμῶν, τὸν στρόβιλο ποὺ ρίχνει, κυκλωτικὰ στὴν δίνη, τῆς ἁμαρτίας
πάτερ, τὸ νοῦ μου τὸν ταλαίπωρο.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, Παῖσιε μὴν παύσης, νὰ ἱκετεύης πάντα, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐκάστου
τῶν ὑμνούντων σε.

Δόξα.

Πάτερ τῶν οἰκτιρμῶν, Λόγε καὶ Θεῖο Πνεῦμα, ἐλέησε τὸν κόσμος, κατὰ τὸ ἔλεός Σου,
Θεέ μου τὸ σωτήριο.

Καὶ νῦν.

Ὅταν θὰ χωριστῇ, ἀπ' τὸ πηλῶδες σῶμα, ἡ ἄθλια ψυχὴ μου, μὴ μὲ ἐγκαταλείψης,
Παρθένε ἀβοήθητο.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον,

τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους στ΄

καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σὰν τὸ ἀνεξίτηλο, μελάνι πάτερ ἀνέγραψε, ὁ ἰδρώτας καμάτων σου, τὸ θεῖο σου ὄνομα, στῆς ζωῆς τὶς δέλτους, ὅπου τὴν σφραγίδα, τοῦ Παρακλήτου ὁ Χριστός, βάζοντας ἅγιε ἐπικύρωσε, τὴν πλήρη καθαρότητος, καὶ ὁσιότητος ἔνδοξε, θαυμαστὴ πολιτεία σου, θεοφόρε Παῖσιε.

Ὅσιε Παῖσιε, στὴν ἀτραπὸ τῆς θυσίας σου, συναντήθηκαν πάμπολλα, τοῦ κόσμου προβλήματα, μὲ τὰ δάκρυά σου, καὶ στῆς χαρμολύπης, ἔσμιζαν πάτερ τὴν ὁδὸ, πόνοι ἀνθρώπων μὲ τὴν ἐλπίδα σου, καὶ τὴν ἀγνὴ ἀγάπη σου, ποὺ τὴν ψυχὴ ὅσων πάνσεμνε, ἀπελπίστηκαν στήριξε, στὴν ἀγία μετάνοια.

Πῶς ν' ἀπαριθμήσουμε, ἐπακριβῶς τ' ἀναρίθμητα, τῆς ψυχῆς σου χαρίσματα, καὶ πῶς νὰ ὑμνήσουμε, τὰ θαυμάσιά σου; πῶς τὴν ἄσκησή σου, νὰ ἐπαινέσουμε σωστά; πῶς ἐπαξίως νὰ ἐκτελέσουμε, τὴν μνήμη πάτερ ἅγιε, τῆς θαυμαστῆς σου κοιμήσεως, μὲ φτωχὰ στὰ νοήματα, ὑμνωδίας δωρήματα;

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Τὰ βάθη ἀνθρώπινης ψυχῆς, ἐρευνώντας ἅγιε, τῆς ἀμαρτίας τὰ αἷτια, στίς πολυπλόκαμες, τῶν παθῶν κινήσεις, καθαρὰ διέγνωσες, Παῖσιε σοφὲ κατορθώνοντας, πλήρως τὴν κάθαρση, ν' ἀποκτήσης καὶ ὡς ἔμπειρος, νὰ συνδράμῃς, ἀνθρώπους συμπάσχοντας.

Ὡς ἄνθος σὲ φύτευσε Χριστός, πάτερ στὰ δακρύβρεχτα, κι ἁγιασμένα τοῦ Ἄθωνος, χώματα Πνεύματος, εὐωδία Θείου, μυστικὴ σκορπίζοντας, κι ὡς μέλισσες ἀνθρώπους προσεΐλκυες, ὥστε συλλέγοντας, γύρη ὅσιε τῶν λόγων σου, νὰ παράγουν, τὸ μέλι μετάνοιας.

Παῖσιε μέγα ἀσκητά, φῶς Χριστοῦ αἶδιο, θεωτικὰ σὲ κατέκλυσε, τῆς ἀγιότητος, λύχνο μέσ' στὸν κόσμο, σὲ ἀναδεικνύοντας, ποὺ ἄναψε καὶ σκότος διέλυσε, πλάνης τοῦ δαίμονος, καὶ πιστοὺς φώτων Οὐράνιο, νὰ δοξάσουν, Πατέρα προέτρεψε.

Ἦχος β΄. Δόξα.

Τῆς ὀρθοπραξίας τὸν ζευγολάτη, ποὺ μὲ ὑποζύγια, θεωρία καὶ πράξη, καὶ τὸ ὑνὶ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὀργωσε τὸ χωράφι, τῆς μοναστικῆς ἀσκήσεως, στίς δύσβατες καὶ τραχεῖες πλαγιές, τοῦ Ἀθωνικοῦ φιλοτίμου, ἃς ὑμνήσουμε σήμερα, τῶν εὐσεβῶν τὰ συστήματα· καὶ ἀπὸ τὴν πλούσια συγκομιδῇ, τῶν ἀρετῶν καὶ χαρισμάτων, ποὺ

ἐκατονταπλασίως ἔδρεψε αὐτός, ὃς ἀπολαύσουμε τὴν εὐχυμὴ ὁπώρα, τῆς θαυμαστῆς πρεσβείας του, ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Καὶ νῦν.

Παρήλθε ἡ σκιά τοῦ νόμου, ἡ χάρις ὅταν ἦλθε· κι ὅπως ἡ βάτος δὲν καιγότανε καταφλεγόμενη, ἔτσι Παρθένος γέννησες, καὶ Παρθένος ἔμεινες· ἀντὶ στύλης φωτιᾶς, δικαιοσύνης ἀνέτειλε ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν ψυχῶν.

Εἵσοδος· Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(κεφ. 10, 7)

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητός, ὃς οἶδε σύνεσιν. Κρεῖσσον γὰρ Αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον Αὐτῆς ἐστιν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος Αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ Μου, ὧ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ. Καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς Ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἑξοδοί Μου ἑξοδοὶ ζωῆς καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προῖμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι Ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν· Ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, Ἐμὴ φρόνησις, Ἐμὴ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ Ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ Μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον Μου χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός Μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πλησθῆσθε Πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(κεφ. 4, 7)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(κεφ. 3, 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄνηται αὐτοῖς βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβουσιν καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' Αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Ἦχος α'.

Ἀγάλλου καὶ χόρευε, τὸ Ὅρος τῆς Παρθένου, ὁ Ἄθως ὁ ἅγιος· σήμερα θεία δόξα, Χριστοῦ περιβάλλεται, τὸ τέκνο σου ποὺ μίσησε, κάθε δόξα ἐγκόσμια· σήμερα ὑψώνεται, ὁ ταπεινὸς ἀσκητής· σήμερα παύει ἰσχύς τῶν ὀφθαλμῶν, γι' αὐτὸν ποὺ πολέμησε, τὸν τῶν βλεφάρων νυσταγμό· σήμερα εὐθυτενὲς τὸ γόνυ, γι' αὐτὸν ποὺ τὰ γόνατα, νυχθημερὸν ἔκλινε στὸ Δεσπότη Χριστό· σήμερα θάνατος 'ἰσχυκῶς ἡττᾶται', καὶ καρκίνος νικητής, τρέμει τὸν ἡττημένο πρεσβευτή, αὐτὸν ποὺ ἰκετεύει, ὑπὲρ σοῦ καὶ τοῦ κόσμου, μὲ παρρησία τὸν Κύριο.

Ἦχος β'.

Ἄνθρωπε ἰσάγγελε, ἀθλητὰ νικηφόρε, ἵχνη ἀκολούθησες, τῶν ὁσίων πατέρων, στὸ Ὅρος μὲ βήματα, σταθερὰ ἀνεβαίνοντας, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, μὲ ἀδιάβλητη βία, θεοφόρε Παῖσιε, ὑψηλόθρονε ἅγιε, καὶ ἐγγίζοντας πάτερ κορυφή, τῆς τοῦ φωτὸς θεωρίας, τοῦ ἀκτίστου θωρεῖς ἀγωνιστές, ἀπὸ τὸ ὕψος τὸ μέγα, τῆς θεώσεως τοὺς πιστοὺς, νὰ ζητοῦν τὴν πρεσβεῖά σου, γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Τοῦ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου τὰ θεόπνευστα, σὲ συνεπῆραν Παῖσιε ῥήματα· ῥωτᾷ ὁ νηπιτικὸς πατὴρ καὶ ὁσιος, «τί εἶναι ἡ ἐλεήμων καρδία;», καὶ ἀπαντᾷ «εἶναι καύση, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τὴν κτίση, τὰ ὄρνεα τὰ ζῶα καὶ τοὺς δαίμονες· κι αὐτὴν σφοδρῶς συνέχει, ἡ ἐλεημοσύνη, ὥστε σμικρύνεται τόσο, ποὺ δὲν ἀντέχει νὰ βλέπῃ, ἢ νὰ βαστάξῃ τὴ βλάβη, τὴν πιὸ μικρὴ γιὰ τὰ ὄντα, καὶ μὲ δάκρυα καυτὰ ἰκετεύοντας, γι' αὐτοὺς ἀκόμη ποὺ τὴν πολεμοῦν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως, τὴν εὐχὴ προσφέρει στὸν Κύριο, ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων συγχωρήσεως». Ὁμοίως κι ἐσὺ θεομακάριστε, ὡς ἄνθρωπος ἀγάπης, καὶ ἐλεημοσύνης, ἔκαψες τὴν καρδιά σου εὐχόμενος, γιὰ τὴν σωτηρία κόσμου τοῦ σύμπαντος. Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ τὸ πλήρωμα, τῆς Ἐκκλησίας μὲ ὕμνους, σὲ μεγαλύνει τιμώντας, τὴν ἀεισέβαστη μνήμη σου.

Ἦχος δ΄.

Τὸ γεώργιο τῆς ψυχῆς σου πάτερ Παῖσιε, μὲ ποταμοὺς δακρύων μετανοίας ἀρδεύθηκε, ποὺ μὲ σπόρο εὐσέβεια τῶν γονέων σου σπάρθηκε, καὶ ξανθόχρυσα στάχυα χαρισμάτων ἀπέδωσε· κι ἀπ’ αὐτὰ σιτάρι ἀρίστης ποιότητος, στὴ μυλόπετρα πόνων σώματος ἄλεσες, κι ἔπειτα τὸ ἀλεύρι ὅλο περνώντας, ἀπὸ τὸ κόσκινο τοῦ αὐτοελέγχου, ζύμωσες μὲ προζύμι τὸ φιλότιμο, στὸ ζυμωτήρι τοῦ κελλιοῦ σου ἅγιε, κι ἀνάβοντας φοῦρνο ἀσκήσεως, μὲ τὴ φωτιά τοῦ θείου ἔρωτος, ἔκαψες ξύλα πειρασμῶν, κι ἔψησες ἄρτους ἀρετῶν, τροφή νὰ δώσης στοὺς πεινῶντες, πιστοὺς στὴν τράπεζα θαυμάτων.

Ἦχος πλ. α΄.

Ὁρθοπραξίας πρόμαχος, καὶ πύργος εὐσεβείας, καὶ κάστρο θεοφροῦρητο, δογμάτων Ἐκκλησίας, βράχος ἀκλόνητος πίστεως, πάτερ τῆς ὀρθοδόξου, καὶ παραδόσεως φρούριο, ἀπόρρητο πατέρων, Παῖσιε ἀοίδιμε, ὑπῆρξες γενόμενος, ὑπόδειγμα στὸ πλήρωμα πιστῶν, ποὺ ἀνυμνοῦν τὴν σεπτὴ σου, καὶ μακαρία κοίμησιν.

Ἦχος ὁ αὐτός. Καὶ νῦν.

Μακαρίζοντάς σε, Θεοτόκε Παρθένε, σὲ εὐγνωμονοῦμε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστη, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτο, τὴν ἀρράγην προστασία, καὶ καταφυγὴ ταπεινῶν ψυχῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σὰν τὸ ἀετόμορφο, εὐαγγελίου τετάρτου, συγγραφέως σύμβολο, καὶ παρθένου κι ἔνδοξου ἀγαπήσεως, μαθητοῦ φάνηκες, ὄντας ὑψιπέτης, ἀετὸς στὰ τῆς θεώσεως, πετώντας ἅγιε, ὕψη μὲ φτερά τῆς ἀγάπης σου, Παῖσιε καὶ δίκαια, τῆς θεολογίας κατέκτησες, καὶ τῆς θεοπτίας, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ κορυφές, ὡς Ἰωάννου ὁμότεχνος, πάντως καὶ συνόμιλος.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Ὡς θυσιαζόμενος, στὸ Γολγοθᾶ τῆς ἀγάπης, πόνο τὸν ἀνθρώπινο, βάσταζες στοὺς ὤμους σου χριστομίμητε, καὶ ἀντὶ αἵματος, ἔχυνες τὸ δάκρυ, στὸν Σταυρὸ καθὼς ἀνέβηκες, αὐταπαρνήσεως, στὸ Θεὸ Πατέρα εὐχόμενος, ὑπὲρ τῆς συγχωρήσεως, τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὁδήγησες, τὸν ἐγωῖσμό σου, στὸν ἄδη ταπεινώσεως σοφέ, καὶ τὴν ψυχὴ σου ἀνέστησες, ὅσιε Παῖσιε.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ἐλιώσες στῆς ἄσκησης, τὸ χωνευτήρι χρυσάφι, τῆς ἀκτημοσύνης σου, ποὺ μεταποιήθηκε σ’ ἀνεκτίμητων, ἀξιῶν τάλαντα, καὶ κοπῆς γνησίας, τὰ ὅποια καὶ ἐπένδυσες, στῆς ἀγιότητος, τὸ χρηματιστήριό ὅσιε, ἀνόδου ἀγοράζοντας, φώτων μετοχὲς κι ἀπ’ τὰ κέρδη σου, στοὺς πιστοὺς θαυμάτων, τὸ δάνειο μπορεῖς νὰ χορηγῇς, μὲ ὑψηλὸ ἐπιτόκιο, τούτων τὴ μετάνοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Δόξα.

Λέγε, ἡ κολυμβήθρα Βηθεςδά, πῶς νὰ σὲ συγκρίνω, μὲ τοῦ ὁσίου Παΐσιου, τὸν ἀπέριττο τάφο; Σ' ἐσένα τὰ μάρμαρα τοῦ δαπέδου, σ' ἐκεῖνον οἱ μαρμαρυγὲς τῶν λειψάνων· σ' ἐσένα «πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων», σ' ἐκεῖνον πλοῦτος πολὺς τῶν ἰαμάτων· σ' ἐσένα ἡ ἀναμονὴ τοῦ θαύματος, σ' ἐκεῖνον ἡ παραμονὴ τῆς χάριτος· σ' ἐσένα ἡ κάθοδος τοῦ ἀγγέλου, σ' ἐκεῖνον ἡ ἀνοδος τοῦ μιμητῆ τῶν ἀγγέλων· σ' ἐσένα τὸ «κατὰ καιρόν», σ' ἐκεῖνον τὸ «κάθε στιγμή»· σ' ἐσένα ἡ ταραχὴ τῶν ὑδάτων, σ' ἐκεῖνον ἡ ταραχὴ τῶν δαιμόνων· σ' ἐσένα ἡ τριανταοκτάχρονη παραλυσία, σ' ἐκεῖνον ἡ ἀμεσότατη θεραπεία· Γιόρταζε μονάχα λοιπόν, καὶ ψάλλε μαζί μὲ τοὺς πιστοὺς, τὰ λόγια τοῦτα· Παῖσιε θαυματουργέ, τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔσχατο καύχημα, ἰκέτευε στὸ Δεσπότη Χριστό, νὰ χαρίζη σὲ ὅλους, υἱεῖα καὶ τὸ σωτήριό Του ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός. Καὶ νῦν.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ποὺ τὸν Θεὸ συνέλαβες ἀφράστως Ἀγνή, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, τίς παρακλήσεις τῶν δούλων σου δέξαι Πανάμωμε, ἐσὺ ποὺ μᾶς χαρίζεις, καθαρισμό τῶν πταισμάτων· κι ἀφοῦ δεχθεῖς ἰκεσίες τῶν ὑμνητῶν σου, κι ἐσὺ νὰ σωθοῦμε ἰκέτευε.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ' Θείας πίστεως.

Σκεῦος ἅγιο τοῦ Παρακλήτου, καὶ μυρίπνοο τοῦ Παραδείσου, ἀνεδείχθηκες ἄνθος Παῖσιε, καὶ τῶν ὁσίων πατέρων τοῦ Ἄθωνος, στήν ἀσκησὴ τους σαφῶς ὁμοιότροπος· πάτερ ὅσιε, Χριστὸ τὸν Θεὸ ἰκέτευε, στὸν κόσμον νὰ παρέχη θεῖον ἔλεος.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά την α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Μὲ ὄπλο τὴν εὐχή, μὲ ἀσπίδα τὴν νήψη, μὲ θώρακα Σταυρό, καὶ μὲ κράνος τὴν πίστη, στὸ στάδιο Παῖσιε, τῆς ψυχῆς μονομάχησες, μὲ θρασύτατους, καὶ θηριώδεις κακίας, πάτερ ἄρχοντες, καὶ νικητὴς κατὰ κράτος, αὐτῶν ἀνεδείχθηκες.

Δόξα. Ὅμοιον.

Παῖσιε σοφέ, ἐπαινῶ τοὺς ἀγῶνες, ὕμνῶ τὴ βιοτή, καὶ θαυμάζω τὸν πλοῦτο, τῶν θείων χαρισμάτων σου, καὶ τιμῶ τὴν ὀλόφωτη, θεία μνήμη σου, καὶ προσκυνῶ τὴν εἰκόνα, τῆς ὑπέροχης, ἀγιασμένης μορφῆς σου, αὐτὴν ἀσπαζόμενος.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ὁ νοῦς ἱλιγγιᾷ, καὶ σωπαίνει ἡ γλῶσσα, ὁ ὕμνος ὑστερεῖ, ὑπολείπεται θάμβος, μπροστὰ στὸ ἀνερμήνευτο, τοῦ Υἱοῦ σου μυστήριον, τῆς σαρκώσεως, μὲ τὸ ὅποιο Παρθένε, τὴν ἀγία σου, μήτρα κατέστησε θρόνον, τῆς δόξας Του Δέσποινα.

Μετά την β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Παῖσιε ἅγιε, σὰν μὲς στὴ νύχτα βροντή, ὁ ἦχος ταξίδευε, τῆς νοερᾶς προσευχῆς, ποὺ ἔβγαιν' ἀβίαστα, μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά σου, καὶ δαιμόνων τὰ στίφη, τρόμαζε προκαλώντας, ταραχὴ καὶ φοβία, τὰ σχέδια τὰ βλαβερά τους, ἐκμηδενίζοντας.

Δόξα. Ὅμοιον.

Σὰν φύλλα στὸν ἄνεμο, ποὺ μὲ ὀρμὴ τὰ σκορπᾷ, χαμαὶ τὸ φθινόπωρο, τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς, στῆς ἄσκησης ἅγιε, σκόρπιζες τὸν χειμῶνα, μὲ πνοὴ θεοφόρε, βίαει προσευχῆς σου, ἀναμένοντας πάτερ, στὴν ἀνοιξὴ χαρισμάτων, αὐτῶν τὴν ἀνθήση.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Πῶς γέννησες Ἀχραντε, σὰν ἄλλη Εὐὰ Ἀδάμ, τὸν δεῦτερο κι ἐγίνες, ἡ βοηθὸς κατ' Αὐτόν, καὶ ὄρους ἀντέστρεψες, πρώτης δημιουργίας, γυναικὸς ἀπὸ ἄνδρα, κι ἔσμιξες παρθενία, καὶ μητρότητα Κόρη, στὸ σῶμα σου Θεοτόκε, ὄντως παράδοξο!

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἦσυχίας ἐραστής, καὶ ξενιτείας ἀσκητής, προσευχῆς πρωταθλητής, καὶ τῶν ὁσίων μιμητής, καὶ τῆς ἀπάθειας σύζυγος καὶ ἐργάτης, νήψης κι ἀρετῶν ὁ ἀκούραστος, κήρυκας λαμπρὸς τῆς μετάνοιας, καὶ τῆς εἰρήνης ἄγγελος καὶ λύχνος, δικαιοσύνης Παῖσιε, ὑπῆρχες πάτερ καὶ τῆς ἀγάπης, τοῦ Κυρίου κανόνας.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ὡς αὐτήκοος Χριστοῦ, κι αὐτόπτης μάρτυς καὶ αὐτῆς, τῆς Παρθένου καὶ πολλῶν, ἁγίων ὄντως ἀληθῶς, στή θεωρία τοῦ νοῦ σου συνομιλώντας, πάτερ μέ αὐτούς, στὰ μυστήρια, ἔγινες σαφῶς, τὰ ἀνώτερα, συγκοινωνὸς καὶ μέτοχος καὶ γνώστης, γιὰ νὰ στηρίξεις τὸ πλήρωμα, τῆς Ἐκκλησίας ἄνω σοφίας, μεταφέροντας φῶτα.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ἀποροῦμε οἱ πιστοί, πῶς μέ τὴν τέλεια σιωπή, τῆς ζωῆς σου τὸν Θεό, Λόγο προσεῖλκυσες Ἀγνή, κι ἔγινες ἔτσι μητέρα Του Θεοτόκε· πῶς καὶ σιωπηλά, καταδέχεται, ὅσα Τοῦ ζητᾷς, μέ παράκλησης, τὰ μητρικὰ τὰ λόγια σου Ἐκεῖνος, νὰ ἐκπληρώνη αἰτήματα· Ὦντως Παρθένε, τὰ τῆς σιωπῆς σου, καὶ τῶν λόγων σπουδαῖα!

Τὸ α΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον·

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον τὸ τοῦ Ὁρθρου τῶν Ὁσίων.

Ὁ Ν΄ ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός... καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιε πάτερ Παῖσιε, ἡ μνήμη τῆς σεπτῆς σου κοιμήσεως, στὰ μέσα τῆς ἐποχῆς τοῦ θέρους, σὰν τὴν δροσιὰ πὺν κατεβαίνει, ἀπὸ τὸ ὄρος Ἀερμῶν τῶν πρεσβειῶν, τὶς συνειδήσεις ἀνακουφίζει τῶν πιστῶν· σὰν αὔρα μυστικὴ καὶ σὰν λεπτὸς ἀέρας, τοῦ Εὐαγγελίου δροσίζει τοὺς ἐργάτες, θυμίζοντας πῶς ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, κι ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ τῆς γῆς ὀλάκερης «ἐγγύς». Αὐτὸν ἰκέτευε μακάριε, τὸν καύσωνα νὰ μετριάσῃ τῶν παθῶν, καὶ τὸ χωράφι τῆς ψυχῆς μας ν' ἀποδώσῃ, τοὺς καρποὺς τῶν ἀρετῶν, ἐκεῖνο πὺν ἔσπειρε, μέ τὸ θεῖο λόγο Του, ὥστε νὰ κατασταθοῦμε ἐπιστάτες, καὶ συγκληρονόμοι τῆς Βασιλείας Του.

Εἶτα ὁ κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

‘ΘΕΕ ΜΟΥ, ΣΩΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ’, ΙΚΕΤΕΥΕΙ ΠΑΪΣΙΟΣ.

Ἦχος δ΄. Ὤδὴ α΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Θ’ ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ μὲ τὴν γλῶσσα τῆς νιότης μου, καὶ μέλη πανάρχαια, θὰ προσπαθήσω σεμνά, ὁ ταλαίπωρος, τὸν βίον νὰ ὑμνήσω, καὶ τὴν πολιτεία σου, πάτερ Παῖσιε.

Ἐχθρὸς ὄντας ἅγιε, τῆς ἁμαρτίας πολέμησες, μὲ πείσμα τὸν δαίμονα, ποὺ λογισμοὺς πονηροὺς, ὡς ζιζάνια, σπέρνει μὲ μαεστρία, ὠθώντας τὸν ἄνθρωπο, σὲ ἔργα ἄνομα.

Ἐκτὸς ἀπ’ τὸν Κύριο, μὲ τὴν καρδιά δὲν ἀγάπησες, Παῖσιε τίποτε, ὅσα σὲ γῆ κι οὐρανό, περισσότερο, γι’ αὐτὸ ἡ θεία χάρις, ἀγκάλιασε ὅλη σου, πάτερ τὴν ὑπαρξή.

Θεοτοκίον.

Μαρία ἡ Πάναγνη, Σεμνὴ Μητέρα τοῦ Κτίστου μου, νὰ γίνω τοῦ δράκοντος, μὴ με ἀφήσης βορά, ἀλλὰ σφράγισε τὸ στόμα του Παρθένε, καὶ σῶσε με Δέσποινα, μὲ τὶς πρεσβεῖες σου.

Ὤδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ὁμόρφυνες κῆπο τῆς ψυχῆς σου, μὲ ἄνθη εὐδὼδη ἀρετῶν, καίγοντας τὰ ζιζάνια, τῆς ἁμαρτίας ἅγιε, μὲ τὴν φωτιά τοῦ ἔρωτα, πρὸς τὸν Σωτῆρα Παῖσιε.

Ὑπέμεινες δύσπνοια πνευμόνων, δοξάζοντας πάντοτε Αὐτόν, ἐπάνω σου ποὺ Ἅγιο, φύσηξε Πνεῦμα ὅσιε, γιὰ ν’ ἀναπνέης ὄνομα, τοῦ Ἰησοῦ προσευχόμενος.

Στὸν κόσμον περπάτησες μὲ σῶμα, ἀλλ’ ὁμως πετοῦσες μὲ φτερά, τοῦ πνεύματος Παῖσιε, στὰ ὕψη τὰ οὐράνια, συνομιλώντας ἅγιε, μὲ τῶν ἀγγέλων τὰ τάγματα.

Θεοτοκίον.

Ὡθώντας στὰ ἅκρα τὴν ἀγάπη, δὲν βρῆκες τὰ ὅρια αὐτῆς, ἀλλ’ ὅσο τὴν προσέφερες, στὸν Κτίση τόσο Πάναγνε, σπάζοντας κάθε σύνορο, ἐπεκτεινόταν στὸ ἄπειρο.

Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Μὲ τὴν πίστη στὸν Λόγο πάτερ Θεό, μετακίνησες ὄρη ἁμαρτιῶν, τὰ ἀμετακίνητα, στὶς ψυχὲς ὧν ἄκουσαν, τὰ πνευματέμφορά σου Παῖσιε ρήματα, χορδὲς χτυπώντας λύρας δακρύων στὸν ἕνατο, καὶ ὠραῖο ὄντως, τῆς μετάνοιας ἦχο, συνάμα διδάσκοντας, ὡς μαῖστωρ ἐξαίρετος, μελωδίες γλυκύτατες, τῶν ἀγγέλων τὰ ‘Δόξα Σοι’, ποὺ χωρὶς νὰ παύσουν ὑμνοῦν, τὸν μελιζόμενο Λόγο ποὺ πάντοτε, ἀδιαίρετος μένει, ἅγιε ἔνδοξε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Μοιρασμένη στοῦ κόσμου τὶς ἐσχατιές, κατὰ μῆκος καὶ πλάτος σ' ὅλη τὴ γῆ, τὰ ὄντα ἀγκάλιαζε, ἡ ἀγάπη σου ἅγιε, κι ἀπὸ αὐτὴν καθ' ὕψος Παῖσιε ἔφθανε, στοῦ Ἰησοῦ τὸν θρόνο ποὺ πρῶτος μᾶς δίδαξε, ὅτι σταυρωμένη, μόνον ἔχει ἀξία, τὰ χέρια ἀπλώνοντας, καὶ τὸ Αἶμα Του χύνοντας, καὶ μὲ σχῆμα ἀνίκητο, τοῦ Σταυροῦ νὰ ὀρίζεται, ὥστε νὰ νικᾷ τὴν φθορά, μεταμορφώνοντας πάτερ τὰ σύμπαντα, στὶς καθάρειες ἀκτῖνες, τῶν θείων φώτων της.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ἀνερμίνευτο θαῦμα ἀληθινά, πῶς στὴν μήτρα σου χώρεσε ὁ Θεός, Ἀγνή ὁ ἀχώρητος, πῶς σὲ χρόνο ἐννιάμηνο, τὸν ὑπεράνω χρόνου στὰ σπλάχνα σου δέχθηκες, πῶς δὲ τὸ αἶμα δάνεισες Κόρη στὸν Κύριο, ποὺ μὲ τὸ δικό Του, Αἶμα πλήθος πταισμάτων, ἀφάνισε Ἀχραντε, πῶς Θεὸ Λόγο γέννησες, ποὺ γεννιέται ἀσύλληπτα, ἀπὸ Νοῦ ἀειπάρθενο, μένοντας Παρθένος Σεμνή· Ἀνεξιχνίαστο ὄντως μυστήριον, ποὺ ὁ νοῦς νὰ συλλάβει, εἶναι ἀδύνατον.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Στὸ λιμάνι τοῦ ἐλέους, τοῦ Χριστοῦ μας προσάραξεις, ρίχνοντας τὴν πίστη, ἄγκυρα καὶ βάρκα σου ἔχοντας, ἐλπίδα καὶ γιὰ πανιά της πάτερ δάκρυα, ποὺ κατηύθυνε, τῆς χαρμολύπης ὁ ἄνεμος.

Ἕνας νόμος σὲ κατεῖχε, τῆς ἀγάπης ὁλόκληρο, πρὸς Θεὸ κι ἀνθρώπους, ποὺ μὲ τὸ καλέμι σου σκάλισες, τῆς προσευχῆς στῆς καρδιάς σου τὶς ἀσύντριπτες, πλάκες ἅγιε, στὸ ὅρος τῆς θεοπτίας σου.

Τῆς ἀπρόσιτης σοφίας, στὶς κορφές ποὺ κατέκτησαν, ἅγιοι στὸ μέτρο, τῆς δυνάμεώς τους ὡς πνεύματα, ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἀκατάκτητα, πάτερ ἔφθασες, τοῦ νοῦ τὰ μέτρα ὑψώνοντας.

Θεοτοκίον.

Οἰνοχόη ποὺ γεμίζεις, τῆς ψυχῆς τὸ ποτήρι μου, μὲ κρασί συγγνώμης, ἀπὸ τὸ ἀμπέλι τοῦ τέκνου σου, στὸ πατητήρι φτιαγμένο τῆς πρεσβείας σου, σοῦ ζητῶ Ἀγνή, πλήρες τῆς ἄφεσης κέραςμα.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νηστεύοντας πάντοτε, κάθε τροφῆς ἀπόλαυση, μίσησες καθὼς μὲ τὶς εὐχές σου, γιὰ τοὺς Λαζάρους, τοὺς πεινασμένους τῆς γῆς, Παῖσιε χόρταινες πολλά, τοῦ Χριστοῦ ἐδέσματα, στῆς ἀγάπης τὸ δεῖπνο γευόμενος.

Κατεῖχες μακάριε, ἀδαμιαῖο χάρισμα, τὸ προπρωτικὸ ὄντας θηρίων, ἄγριων φίλος, καὶ πετεινῶν τ' οὐρανοῦ, καὶ γῆς ἐρπετῶν συζητητής, καὶ τροφός Παῖσιε, ὡς τῆς κτίσης ὀλάκερης κύριος.

Ὁμοίωμα σμίλευες, Χριστοῦ μετὰ τὰ σκαλίσματα, τῶν θεοειδῶν καλουπωμάτων, κι ἔβαζες πάτερ, τὸ ὑλικὸ τῆς ψυχῆς, στὴν πρέσσα τῆς ἄσκησης μορφή, τοῦ Σωτῆρος δίνοντας, στὸν Ἀδάμ σου καὶ σχῆμα τῆς θέωσης.

Θεοτοκίον.

Σεμνὴ τὰ ὑψώματα, ἐχθροῦ ποῦ θρόνο θέλησε, πάνω ἀπ' τὸν Πλάστη νὰ ὑψώση, βοήθησέ με, νὰ καταλάβω Ἀγνή, με ὅπλο στὶς μάχες κατ' αὐτοῦ, πάντα τὴν ταπεινωση, Στρατηγὲ τῆς ψυχῆς μου Ὑπέρμαχε.

Ὡδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Μὲ ζύμη πάτερ τὸν ἔρωτα, Θεοῦ καὶ μετὰ μαγιά τὸ φιλότιμο, καὶ μετὰ δάκρυα, ὡς ἁγιασμὸ τῆς μετάνοιας, ἀρχοντικῆς θυσίας ζύμωνες πρόσφορα.

Οὐδεὶς χειρότερος βρέθηκε, ποτὲ κι ἁμαρτωλὸς περισσότερο, καὶ βδελυρότερος, τοῦ ὑμνογράφου σου ἁγίε· σπεῦσε νὰ με συνδράμῃς στὴ σωτηρία μου.

Τοὺς παθῶν καὶ βακτήρια, ψυχῆς μου νοσογόνα μικρόβια, πάτερ ἐξόντωσε, τῆς εὐσπλαχνίας ἐμβόλιο, με συντριβῆς μου δάκρυ παρασκευάζοντας.

Θεοτοκίον.

Καρφιὰ στὰ ἄκρα τοῦ σπλάχνου σου, νὰ μπήγονται καὶ σταύρωσης θάνατο, σκληρὸ νὰ δέχεται, καὶ μέσ' στὸ μνημεῖο νὰ θάπτεται, πῶς ἄντεξες νὰ βλέπεις στ' ἀλήθεια Ἀχραντε!

Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Στὸ περιβόλι τῆς Παρθένου τ' ἁγιώνυμο, με κομποσκοίνι μετὰ Σταυρὸ καὶ φῶς λαμπάδας σου, πολεμώντας τὰ σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας, σὰν ἀστέρας ὁ ὑπέρφωτος ἐξέλαμψες, καὶ θερμῶς νὰ σοῦ φωνάζουν καταξιώσεις, τοὺς ἱκέτες σου· Χαῖρε πάτερ Παῖσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄνθρωπος τῆς θυσίας, καὶ ἀγάπης πρὸς ὅλους, σαφῶς τῆς ἀνυπόκριτης πάτερ, σὲ ὅλη τὴν σεμνὴ σου ζωὴ, φανερῶς ὑπῆρξες κι ἀρετῶν ἁγίε, τὸ τέλειο κατέκτησες, γι' αὐτὸ καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούεις·

Χαῖρε, Χριστοῦ θαυμαστὸ σημεῖο·

Χαῖρε, πολλῶν ἀρετῶν ταμεῖο·

Χαῖρε, τὸ ὑπέρλαμπρο ἄστρο συμπάθειας·

Χαῖρε, τὸ ἀπόρρητο κάστρο ἀπάθειας·

Χαῖρε, τάλαντο διόρασης ποῦ δὲν θάφτηκε στὴν γῆ·

Χαῖρε, χάρισμα προόρασης ποῦ σὲ ζήλεψαν πολλοί·

Χαῖρε, ὁ παρακλήσεως πολύσπορος ἄρτος·

Χαῖρε ὁ παραδόσεως πολύτιμος χάρτης·

Χαῖρε, Σινᾶ σεπτὸ κληροδότημα·

Χαῖρε, τοῦ Ἄθω θεῖο ἀπόκτημα·

Χαῖρε, ἀγάπης Κυρίου ἡ νίκη·

Χαῖρε, ἀπάτης δαιμόνων ἡ ἥττα·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Συναξάριον

Τῇ δωδεκάτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Παῖσιου τοῦ νέου, τοῦ Ἀγιορείτου.

Στὸ χῶμα ἀφήνοντας ψυχῆς τὸ ὄχημα,

πᾶς ἴσια Παῖσιε γιὰ τὸν Παράδεισο

ἡμέρα δωδεκάτῃ στὸ μῆνα ἑβδομο.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐμφορούμενος, πλήρως ἀπὸ τὸ Ἅγιο, Πνεῦμα ἀπέκτησες, τῶν δωρεῶν Του σαφῶς, τὸν πλοῦτο ἀρνούμενος, κάθε ἀπόκτημα, τὸ ἐγκόσμιο, ποῦ τοὺς ἀνθρώπους ἅγιε, στὴ φθαρτότητα δεσμεύει.

Τὰ σωτήρια, ὡς ὀφθαλμοῦ φυλάσσοντας, κόρη προστάγματα, τοῦ Νομοθέτη Χριστοῦ, τὰ μάτια διάνοιγες, στὴ θεά ὅσιε, τοῦ ἀνέσπερου, φωτὸς πάτερ τὴν ὁδοῦ, ἀντικρύζοντας ἡμέρα.

Ἔργαστήριο, τῆς προσευχῆς ὑπάρχοντας, δὲν ὑπολόγιζες, ποτὲ ψυχῆς κορεσμό, ἢ σώματος κόπωση, ἀλλὰ Παῖσιε, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἀπὸ ἀγάπη ἔλιωνες, σὰ λαμπάδα τῆς θυσίας.

Θεοτοκίον.

Ὑψους κλίμακα, ποῦ τὸν Θεὸ κατέβασε, στὴν γῆ κι ἀνέβασε, στὸν οὐρανὸ τοὺς θνητούς, καὶ εἶδε σὲ ὄνειρο, ὁ Ἰακώβ στὴν Βαιθήλ, ποῦ προτύπωνε, τὸ θεϊκὸ τὸ σχέδιο, σὲ Ἀγνή ὁμολογοῦμε.

Ὡδή η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Εἶχες ὑπερβεῖ νόμους τῆς φύσης, ὡς θεῶν ὁ τηρητὴς νόμων γενόμενος, ἄλλοτε ἀθέατος, κι ἄλλοτε μετέωρος, κι ἄλλοτε πάλι ἅγιε μεταφερόμενος, στοῦ Πνεύματος τὶς πτέρυγες πάνω, χώρου καταργώντας, δεσμὰ καὶ ἀποστάσεις.

Ἰσο με τὸ κύλισμα ἡμέρας, αἰώνων δέκα τὸ διάβα γιὰ τὸν Κύριο· τούτη τὴν ἀλήθεια, βίωσες Παῖσιε, με τὴν ματιὰ προόρασης καὶ τῆς διόρασης, στὰ μέλλοντα καὶ στὰ παρελθόντα, ἀντιστοιχῶς χρόνου, τὸ φράγμα ξεπερνώντας.

Πεῖρα στὴν πυρὰ τῶν πειρασμῶν σου, δαιμόνων ἔχοντας λάβει ἐμπειρότατος, ἅγιε ἀντίπαλος, τούτων ἀνεδείχθηκες, καὶ πολεμώντας ἔνδοξε στὴν πρώτη πάντοτε, Παῖσιε γραμμὴ τοῦ πολέμου, ντρόπιαζες ἐκείνων, τὶς φάλαγγες νικώντας.

Θεοτοκίον.

Ἄθως με καρδιὰ χαμηλωμένη, με χέρια τὰ ὑψωμένα καὶ στενάζοντα, χεῖλη καὶ δακρύβρεκτα, μάτια καὶ με γόνατα, τὰ ματωμένα δέεται Χριστοῦ προσμένοντας, τὸ ἔλεος γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, μέσῳ τῆς δικῆς σου, πρεσβείας Θεοτόκε.

Ὡδή θ΄. Ἄπας γηγενής.

Ἰριδας σεμνέ, ἀνέμειξε χρώματα στὸ μαῦρο πόνων σου, καὶ σ’ ἁγιογράφησε, με τῆς θυσίας τὸ χρυσοκόκκινο, τὸ κυανὸ δακρῶν σου, καὶ τὸ ὀλάνθιστης, μετανοίας πράσινο ὁ Κύριος, στὸν καμβὰ τῆς ψυχῆς τὸν κατάλευκο.

Σκεῦος ἐκλογῆς, Θεοῦ καὶ ὀλόχρυσο δοχεῖο χάριτος, πάτερ καὶ τοῦ Πνεύματος, ἡ μυροθήκη ὑπάρχεις κι ὄργανο, δοξολογίας εὐῆχο τοῦ Παντοκράτορος, καὶ σπουδαῖο Ἐκκλησίας καύχημα, καὶ πιστῶν ἀδιάσειστο στήριγμα.

Ἰχνη τῶν σεπτῶν, πατέρων ποὺ ἄφησαν στὰ μονοπάτια τους, τῆς βιασύνης βήματα, στὴν ἀνηφόρα πρὸς τὸν Παράδεισο, ἀκολουθώντας ἅγιε σοφὲ Παῖσιε, τὸν καινούριο ἄνθρωπό σου κι ὅμοιο, με ἐκείνους στὴ δόξα συνάντησες.

Δόξα.

Οἶκος καὶ μονή, νὰ γίνης κατόρθωσες ποὺ φιλοξένησε, ὄχι καθ’ ὑπόστασιν, ἀλλὰ τὴν χάριν τὴν ἐνυπόστατον, φώτων Πατέρα ἄναρχο Υἱὸ συνάναρχο, καὶ τὸ Θεῖο Πνεῦμα καὶ Πανάγιο, θεοφώτιστε πάτερ Παῖσιε.

Καὶ νῦν.

Στήλη θεικοῦ, ὑπάρχοντας Ἄχραντε φωτὸς στὸν δοῦλο σου, τὸν περιπλανώμενο, στίς ἐρημιές μου τῆς ἀπογνώσεως, καὶ πρὸς τὴν γῆ βαδίζοντα ἐπαγγελίας μου, δεῖξε δρόμο ἀσφαλῆ φωτίζοντας, τῶν παθῶν μου τὶς νύχτες Πανάμωμε.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β΄. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Θαυματοργε Παῖσιε, τοῦ Ὄρους τοῦ Ἁγίου, καύχημα πρὸς τὸν Κύριο, ὕμνους τῶν ἱκετῶν σου, φτωχή πού ὕφανε γλῶσσα, δέξαι ὡς ἔπαινό σου, γιὰ ὅσα στής ἀσκήσεως, τὴν παλαίστρα μὲ μόχθο κι ὑπομονή, θαυμαστὰ κατόρθωσες νὰ πετύχης, νικώντας τὸν ἀντίπαλο, παλαιὸ ἐαυτό σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Στὴν Ἱερὰ ἃς σπεύσουμε, Μονὴ τοῦ Θεολόγου, στὴ Σουρωτὴ ἀπέριττο, τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, νὰ προσκυνήσουμε τάφο, Γέροντος Παῖσιου, ἀπ' ὅπου ἐμφανέστατα, ἱαμάτων ἢ χάρις θαυματοργῶς, σὰν ἀπὸ ἀστείρευτη ἀναβλύζει, πηγὴ νοσοῦντων παύοντας, δίψα γιὰ τὴν υἰεῖα.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ἀθωνικὸ φιλότιμο, ἀγώνων σωτηρίας, μὲς στής καρδιάς μου φύτευσε, Μῆτερ τὸ περιβόλι, ἐμπνέοντάς μου Παρθένε, ζῆλο ἡγιασμένου, πατρὸς πού πλήρη χάριτος, προσπαθῶ νὰ ὑμνήσω τὴ βιοτή, ἀνεπιτυχῶς ὁ οἰκτρὸς ἱκέτης, καὶ δεῖξε με ἀνώτερο, Ἀχραντε τῶν παθῶν μου.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θαυμαστὲ Παῖσιε, τῶν τελευταίων ἐτῶν, φανερὸ ἀγιότητος, ὅσιε τεκμήριο, καὶ σημεῖο τῆς χάριτος, τῆς Παναγίας Τριάδος κι ἑνδοξο, τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχεις καύχημα, ὦ τρισμακάριστε, καὶ πιστῶν τὸ στήριγμα καὶ μοναστῶν, κόσμημα καὶ σέβασμα, ἔσχατο Ἀθωνος.

Πάτερ θαυμαστὲ Παῖσιε, κι ἂν ὡς παιδὶ ὑψηλούς, τῆς ἀσκήσεως ἔθεσες, στόχους καὶ μὲ φρόνημα, τὸ γενναῖο πορεύθηκες, ἀνδρῶν ὠρίμων, ὅμως κατόρθωσες, νὰ ἐννοήσης ὅτι Παράδεισο, δίχως ἀπλότητα, παιδικὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν κατακτᾷ, ὅπως ὁ Θεάνθρωπος, διαβεβαίωσε.

Πάτερ θαυμαστὲ Παῖσιε, στὴν ἀγκαλιὰ τῶν χειρῶν, τὴν ψυχὴ σου σὰν πίστεως, Τόμο στὴν ἀγία σου, τελευτὴ ὡς ἀνάδοχος, ἢ Εὐφημία ἢ πολυδόξαστη, μεγαλομάρτυς παραλαμβάνοντας, τότε παρέδωσε, στὸ Χριστὸ τὸν πλάστη της καὶ λυτρωτὴ, ὡς πολυτιμότατο, δῶρο θεότιμε.

Πάτερ θαυμαστὲ Παῖσιε, ἡ ἁμαρτία γεννᾷ, στοὺς ἀνθρώπους νοσήματα, ὅμως οἱ ἀσθένειες, καὶ οἱ πόνοι στὸ σῶμα σου, ἐπιθυμίας ἦταν σαφέστατα, σφοδρῆς σου μάκαρ τὸ ἀποτέλεσμα, ἄλλων στοὺς ὤμους σου, νὰ βαστάξης ὅσιε λυτρωτικά, νόσους κι ἀσθενήματα, κι ὅλη τὴ θλίψη τους.

Ἦχος πλ. δ΄. Δόξα.

Ὅσιε πάτερ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, λύσε τούτη τὴν ἀπορία τῶν πιστῶν· Ποιά βίβλος, ποιὰ γραφή, ἱερὴ θὰμποροῦσε, ἀκριβέστερα ὄντως, τὴν θαυμαστὴ πολιτεία σου, νὰ περιγράψῃ Παῖσιε; Μήπως ἡ Κλίμακα τοῦ Ἰωάννου; ἔφθασες διότι στὸ τελευταῖο, τῆς ἀγάπης σκαλοπάτι, δίχως φόβο γιὰ τὴν πτώση, ἀνεβαίνοντας τὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν, ἐκπληρώνοντας ἀσκήσεως τὸ σκοπό. Μήπως Σύρου Ἰσαάκ, οἱ θεόπνευστοι Λόγοι; ἀφοῦ τῆς νήψεως μέγας, ὑπάρχεις ἅγιε μύστης. Μήπως ἡ βίβλος τῶν Ψαλμῶν, τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ; καθὼς ἀδιαλείπτως προσευχόμενος, τὸ στόμα σου ἔκανες ἀναλόγιο, ὑμνῶντας καὶ δοξάζοντας, Χριστὸ τὸν Ὑπερύμνητο. Μήπως τὰ περὶ τῆς ἀγάπης, τοῦ ὁμολογητοῦ Μαξίμου, ἢ τὰ περὶ τῆς χάριτος Θεοῦ, Συμεὼν τοῦ νέου Θεολόγου, ποιήματα καὶ φιλοκαλικά συγγράμματα; ἀληθῶς ὡς ἐραστὴς τῆς φιλοκαλίας, καὶ δοχεῖο ἀναγνωρίζεσαι χάριτος. Μήπως τέλος, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο; αὐτοῦ ὄντως, θεῖο ὑπάρχεις ἀντίγραφο, καθὼς ἐφήρμοσες ὅλες, τὶς ἐντολὰς τοῦ Σωτῆρος. Ἄλλ’ ἴσως μακάριε πάτερ, πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας τούτης, μᾶς δείχνεις τὴν βίβλο τῆς Ζωῆς, ἐκεῖ πὺν κατεγράφης σαφῶς, μαζὶ μὲ τοὺς λοιποὺς ἁγίους, μὲ τοὺς ὁποίους πρεσβεύεις, ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Καὶ νῦν.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὶς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσε αὐτούς, ἀναγκῶν τῶν ποικίλων καὶ θλίψεων.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοί.

Καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ ἁγίου ἢ γ' καὶ ἡ στ' ῥοδή.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῶν Ὁσίων.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Μεγαλυνάριον.

Χαῖρε ἐγκαλλώπισμα ἱερό, μοναστῶν τοῦ Ἄθω, χαῖρε θαῦμα ἀσκητικό, τῶν ἐσχάτων χρόνων, χαῖρε ἀγάπης πλάτος, καὶ ὕψος θεοπτίας, πάτερ Παῖσιε.

Χαῖρε τῶν Φαράσων θαυματουργέ, γόνε καὶ χωμάτων, τῶν ἐνδόξων καὶ ἱερῶν, τῆς Καππαδοκίας, βλαστὲ καὶ εὐωδίας, ἀνθέ στὸν τῆς Παρθένου, κῆπο Παῖσιε.